

Zatrucie studni: Syjonistyczna wojna biologiczna, prawo międzynarodowe i ciągłość przemocy kolonialnej

W mitologii współczesnego Izraela wydarzenia z 1948 roku są często przedstawiane jako wojna o przetrwanie, moment narodzin państwa w obliczu egzystencjalnego zagrożenia. Jednak pod tą narracją kryje się mroczniejsza, dobrze udokumentowana historia zbrodni wojennych — w tym celowe zatrutowanie palestyńskich studni i źródeł wody. Te czyny, dalekie od odosobnionych odchyłeń, stanowiły część szerszej strategii depopulacji, odstraszania i konsolidacji terytorialnej — strategii, która trwa do dziś poprzez niszczenie infrastruktury wodnej na okupowanym Zachodnim Brzegu oraz całkowitą blokadę Gazy.

Zatrucie źródeł wody, zwłaszcza za pomocą czynników biologicznych, to nie tylko taktyka pola walki. To zbrodnia wojenna w świetle prawa międzynarodowego, broń powodująca masowe cierpienie i zbrodnia przeciwko ludzkiej godności. W 1948 roku takie działania były już nielegalne na mocy **Konwencji Haskiej IV (1907)** — do której Izrael, poprzez ciągłość zobowiązań i późniejsze przystąpienie, jest związany. Niniejszy esej przedstawia udokumentowaną historię operacji zatrutowania wody przez siły syjonistyczne, ich implikacje prawne oraz ciągłość tej taktyki od Nakby do współczesności.

Wojna biologiczna w 1948 roku: Zatrucie jako polityka

Akka (maj 1948): Tyfus w wodzie

W maju 1948 roku, gdy siły syjonistyczne oblegały palestyńskie miasto **Akka**, tajny *Korpus Naukowy* Hagany (*Hemed Bet*) wprowadził do miejskiego systemu wodnego czynnik biologiczny oparty na bakterii tyfusu. Celem było osłabienie ludności cywilnej, wywołanie paniki i przyspieszenie ucieczki.

- **Metoda:** Bakterie tyfusu wyhodowane w laboratoriach zostały wprowadzone do miejskiego systemu wodnego.
- **Skutki:** Dziesiątki cywilów zachorowało na tyfus. Interweniował Czerwony Krzyż.
- **Sprawcy:** Jednostka 131, pod dowództwem przywództwa Hagany.
- **Dokumentacja:** Archiwa wojskowe Izraela, zapisy Czerwonego Krzyża oraz izraelscy historycy, tacy jak Benny Morris, Avner Cohen i Thomas Segev, potwierdzają tę operację.

Był to pierwszy znany przypadek użycia broni bakteriologicznej przez siły syjonistyczne podczas wojny. Nie był to akt niekontrolowanych jednostek, lecz zaplanowana operacja militarna skierowana przeciwko cywilom.

Gaza (czerwiec 1948): Nieudany zamach bioterrorystyczny

Krótko po Akce ta sama jednostka próbowała przeprowadzić podobną operację zatruwania tyfusem w **Gazie**, wówczas pod administracją egipską. Tym razem sprawcy zostali aresztowani przez egipskie siły bezpieczeństwa, zanim zdążyli wprowadzić patogen.

- **Cel:** Destabilizacja Gazy, zablokowanie arabskich posiłków i zasygnalizowanie zasięgu syjonistów.
- **Odkrycie:** Egipskie władze skonfiskowały czynniki bakteryjne i aresztowały agentów.
- **Dokumentacja:** Thomas Segev, 1949: *Pierwsi Izraelczycy*, oraz raporty egipskich służb bezpieczeństwa.

Chociaż atak się nie powiódł, pokazuje wyraźny wzorzec taktyk wojny biologicznej koordynowanych na wielu frontach.

Biddu i Beit Surik (wiosna 1948): Zatrucie wiejskich studni

W okresie poprzedzającym Nakbę palestyńskie wioski na północny zachód od Jerozolimy — w tym **Biddu i Beit Surik** — zgłaszały próby zatruwania lub sabotowania lokalnych studni przez siły syjonistyczne. Wioski te znajdowały się strategicznie wzdłuż szlaków zaopatrzenia do Jerozolimy.

- **Dowody:** Świadczenia ustne zebrane przez Walida Khalidi oraz lokalne palestyńskie archiwa.
- **Zamiar:** Depopulacja lub odstraszenie powrotów poprzez uniemożliwienie korzystania z lokalnych zasobów.
- **Rezultat:** Wioski zostały ostatecznie wyludnione; mieszkańcy uciekli lub zostali wypędzeni.

Chociaż nie odzyskano dowodów mikrobiologicznych (prawdopodobnie z powodu upływu czasu i zniszczeń), wzorzec pasuje do znanego profilu operacji sabotażowych syjonistów na obszarach wiejskich.

'Ayn Karim (1948): Masowe zachorowania po sabotażu zbiornika

Położona na zachód od Jerozolimy **'Ayn Karim** doświadczyła nagłego wybuchu chorób po atakach Hagany na wiejski zbiornik wodny.

- **Szczegóły:** Mieszkańcy zachorowali kilka dni po rajdzie; objawy sugerowały skażenie.
- **Niepotwierdzone:** Nie zidentyfikowano oficjalnie patogenu, ale masowe zachorowania były szeroko zgłaszane.
- **Źródła:** Palestyński Czerwony Półksiężyc, świadectwa ocalałych.

Ten incydent pokazuje, jak taktyki psychologiczne i biologiczne były używane razem, nie tylko by szkodzić, ale także by siać strach i zachęcać do ucieczki.

Ein al-Zeitun (kwiecień–maj 1948): Zniszczenie infrastruktury wodnej

W Galilei Palmach zaatakował **Ein al-Zeitun**, zabijając wielu mieszkańców i wypędzając pozostałych. Po ataku siły syjonistyczne zniszczyły studnie i kanały wodne wioski, aby

uniemożliwić powrót.

- **Taktyka:** Polityka spalonej ziemi — nie biologiczna, ale równie nastawiona na długoterminowe wypędzenie.
- **Źródła:** Ilan Pappé, *Czystki etniczne w Palestynie*.

Zniszczenie źródeł wody nie było przypadkowym uszkodzeniem. Była to przemyślana strategia trwałego wyludniania wiosek.

Szersza Galilea: Planowane zatrutowanie źródeł

Odtajnione dokumenty IDF pokazują, że siły syjonistyczne planowały zatrutowanie lub unieruchamianie źródeł wody w wielu wioskach Galilei, szczególnie tych w pobliżu linii rozejmu.

- **Cel:** Zapobieganie ponownej infiltracji przez wypędzonych Palestyńczyków.
- **Środki:** Zniszczenie lub planowane skażenie punktów wodnych.
- **Źródła:** Archiwa wojskowe Izraela, cytowane w pracach Nura Masalhy i Salmana Abu Sitty.

Te plany pokazują, że zatrutowanie wody było częścią szerszej doktryny ("Plan Dalet"), nie ograniczonej do jednego lub dwóch odosobnionych incydentów.

Implikacje prawne: Wielokrotne naruszenia prawa międzynarodowego

Wymienione powyżej działania stanowią wyraźne i wielokrotne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego, obowiązującego w czasie wojny 1948 roku:

Konwencja Haska IV (1907) — Ratyfikowana i obowiązująca

- **Artykuł 23(a):** Zakazuje "używania trucizny lub zatrutych broni".
- Syjonistyczne ataki biologiczne (Akka, Gaza) bezpośrednio naruszają ten artykuł.

Zwyczajowe prawo międzynarodowe

- Zakaz zatrutowania źródeł wody i atakowania cywilów jest częścią prawa zwyczajowego, wiążącego niezależnie od ratyfikacji traktatów.
- Ataki spełniają kryteria zbrodni wojennych według współczesnych standardów.

Konwencja o Broni Biologicznej (BWC, 1972) — Izrael podpisał, ale nie ratyfikował

- Zakazuje rozwijania, produkcji i używania broni biologicznej.
- Chociaż BWC pojawiła się po Nakbie, użycie tyfusu jako broni było już potępione na mocy Protokołu Genewskiego (1925) — którego Izrael nie podpisał, ale który odzwierciedla szersze normy prawne.

Statut Rzymski MTK (1998) — Niepodpisany przez Izrael, ale mający zastosowanie do OPT

- Zatrucie cywilów poprzez wodę kwalifikuje się jako zbrodnia wojenna na mocy **Artykułu 8(2)(b)(xvii)**.
- MTK uznał jurysdykcję nad okupowanymi terytoriami palestyńskimi.

Ciągłość taktyk: Od studni do oblężenia

Używanie wody jako broni nie zakończyło się w 1948 roku. Ewolowało, stając się centralnym elementem infrastruktury okupacyjnej Izraela.

Zachodni Brzeg: Przemoc osadników wobec infrastruktury wodnej

Izraelscy osadnicy na okupowanym Zachodnim Brzegu rutynowo niszczą lub zanieczyszczają palestyńskie zbiorniki wodne, studnie i systemy irygacyjne.

- **Metody:** Strzelanie do cystern, niszczenie rur, zatrutowanie punktów pojenia zwierząt.
- **Motywacja:** Wypędzenie poprzez stworzenie nieznośnych warunków życia, szczególnie w Obszarze C.
- **Ochrona:** Często dzieje się to pod eskortą IDF lub przy milczącej akceptacji.
- **Dokumentacja:** UN OCHA, B'Tselem, Amnesty International.

Odmowa dostępu do wody stała się kluczową taktyką ekspansji kolonialnej osadników, zgodnie z tą samą logiką stosowaną w 1948 roku: kontroluj ziemię, odcinając życie.

Gaza: Oblężenie jako wojna środowiskowa i biologiczna

W Gazie Izrael od 2007 roku wprowadził całkowitą blokadę — która obejmuje nie tylko granice i elektryczność, ale także oczyszczanie wody, kanalizację i infrastrukturę medyczną.

- **Działania:**
 - Bombardowanie oczyszczalni ścieków i zakładów odsalania.
 - Blokowanie materiałów potrzebnych do naprawy systemów wodnych.
 - Uniemożliwianie dostaw paliwa potrzebnego do zasilania pomp wodnych.
- **Skutki:**
 - Ponad 97% wody w Gazie jest niezdatne do picia (WHO).
 - Dzieci cierpią na chroniczne choroby przenoszone przez wodę.
 - W 2021 roku agencje ONZ ogłosiły Gazę „nienadającą się do życia”.

Oblężenie przekształca wodę — niezbędną do życia — w broń kary. To współczesna kontynuacja doktryny najpierw zastosowanej w zatrutych studniach 1948 roku.

Jasność etyczna: Fakty to nie nienawiść

To prawda, że oskarżenie o „zatrucie studni” było kiedyś złośliwym antysemitycznym oszczerstwem, używanym do usprawiedliwienia mordowania niewinnych Żydów w średniowiecznej Europie. Jednak uznanie rzeczywistych, udokumentowanych przypadków zatrutowania palestyńskiej wody przez siły syjonistyczne nie jest wskrzeszaniem tego oszczerstwa. To mówienie prawdy w obliczu historycznej i prawnej rzeczywistości.

Krytyka taktyk wojskowych i osadniczych Izraela — w tym wojny biologicznej — nie jest antysemityzmem. To moralny obowiązek zakorzeniony w prawie międzynarodowym, odpowiedzialności historycznej i doświadczeniach palestyńskich ofiar. Milczenie w obliczu takich zbrodni nie chroni Żydów — chroni zbrodniarzy wojennych i znieważa ofiary prawdziwego antysemityzmu w historii.

Wniosek: Woda jako broń, pamięć jako opór

Od Akki do Gazy, od sabotowanych wiejskich studni po powolne duszenie akwiferów Gazy, używanie wody jako broni definiuje logikę syjonistycznego kolonializmu osadniczego. To taktyka usuwania, odstraszania i dominacji — i nigdy się nie zakończyła.

Zatrucie wody to zatrucie życia. A pamiętanie o zatrutych studniach Palestyny to nie przywoływanie starożytnych oszczerstw, lecz konfrontacja z współczesnymi zbrodniami — z prawdą, prawem i żądaniem, by woda i sprawiedliwość znów płynęły swobodnie.